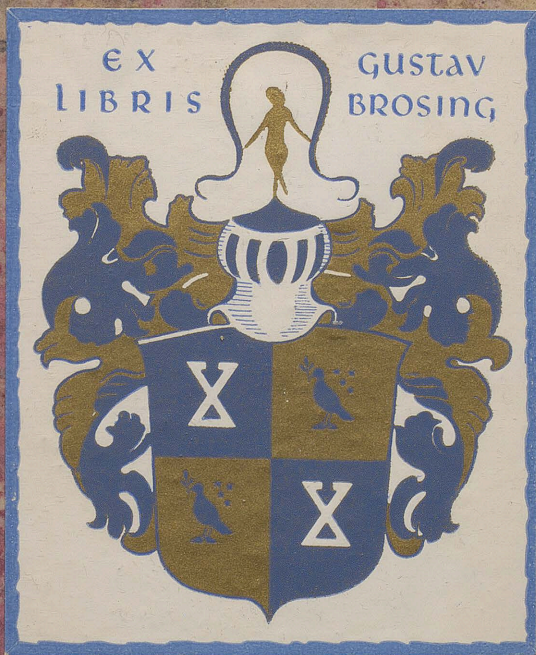

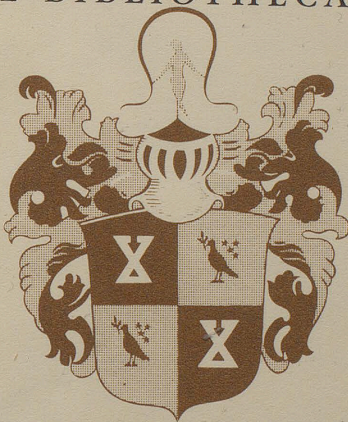

Bros 470

· E · BIBLIOTHECA ·

UNIVERSITAS

BERGENSIS

· GUSTAV BROSING ·

Bros 470

Gud i Skyggen.

En Brudetale

over

i Joh. 4 C. 8 v.

for

Hr. Jan Niccolaisen

og

Hfr. Christine Erichsen,

holden den 17de Februarii

1800.

af

J. N. Brun.

Bergen, 1800.

Trykt i Ds. Kongel. Majestæts privilegerede Bogtrykkerie
hos R. Dahls Efterlevnste.

Old: 1000

En Breve

1800

En Breve

En Breve

En Breve

1800

497376

Bezaleel; Dette var en Mand's Navn af Judas
Stamme i Moses Dage, og som bar Navnet med Uret;
Men hvorledes han fik det, og naar, er ikke saa ganske
klart. Vel læse vi i 2 Mose B. 31, 2: See, sagde
Herren, jeg haver kaldet Bezaleel, Uri Søn, ved
Navn, og opfyldt ham med min Aand; Men en-
ten dette blot siger: Jeg haver navnlig bestemt ham
til hans ærefulde Kald, eller maaskee, at Gud selv nu
først gav ham dette nye Navn, der stedse skulde minde
ham om hans Bestemmelse, da Bezaleel bemærker:
GUD i Skyggen; Eller at dette allerede var hans
Omfiærelses Navn; men at dog den Evige, som for-
ud seer og bestyrer alt, havde sammenlænket Tildragel-
ser, som bestemte Fader eller Moder til dette Navn,
og kom dem til, uvidende at nedlægge i Navnet en Spaa-
dom: Dette tør jeg ikke afgjøre. Mangen hebraisk
Moder, som fødte en Søn, haabede for tidlig i ham en
Messias. Mueligt, at denne Mand's Moder, da hun
første Gang favnede denne nyfødde Dreng, havde ud-
raabt: GUD i Skyggen! Det er: Til Trods for
de ydmngende Skygger, som nu indhylle dette spæde,
skrøbelige, grædende Noer, skal det dog udvikle sig til
en Mand af guddommelig Aand; thi hvad spæde sig ikke
Moder, især af Sønner? Eller og havde hun maaskee
kampet under haarde Smertter. Dødens blege Skyg-
ger havde leget deres frygtelige Spil paa den fødende
Moders bristefærdige Øjne; og nu, da Forløsningen
dog kom, havde hun fremstøttet dette, som et Lovsangs

Ord: GUD i Skyggen! Livets GUD var der dog, skiont han bag Dødens Skygge syntes at skjule sig; og saa havde Faderen, efter Israels Skik, taget Ordet af M. deres Mund, og kaldet Sønnen Bezaleel. Men det være dermed som det vil; ved hæderlig Daad gjorde han sig Navnet værdig. Det blev ikke, som mange et Tre-Navn hos os, tom Lyd uden Meeening. Det var Bezaleel, som arbejdede med Mester-Haand i Guld og i Sølv og i Kobber. Det var ham, som forfærdigede Kar og Høststage og Alter og Naadestoel, eller den saa kaldte Pagtens Ark; kort: Tabernaklet med alle sine Redskabe. Og disse alle skulde være Forsbilleder, eller Billed-Skrift, eller Messias: Atributer, eller GUD i Skygger. Endogsaa vi læse endnu hans Stil med Trefrygt; vi haane ikke Skyggen, skiont vi have Legemet; vi nægte ikke Oldtidens hellige Kunstner et ærefuldt Minde, skiont hans Kunst ikke meere behøves. Vi glemte jo ikke vor Glæde over første Dagens hilsende Orde, fordi vi oplevede at skæ Middagens Soel i høieste Glands. Og vi, vi see dog heller ikke GUD, uden i Skygger; Selve Skyggen elste vi endogsaa, vi ære den, vi føle den velgiørende, som der anløbne Glas for Duet, hvorigennem det eene blev os mueligt at stirre mod Solen. Regelen staaer fast: Ingen kan see GUD, og leve. Ja selv Zanfen, som seer længere end Duet, kan ikke fatte ham. Vi forstaae kun stykkevis, siger Paulus, vi see kun som i et Speyl, som i en mørk Tale. Det var det ufornuftigste, Fornuften nogensinde har tænkt, naar den tænkte at blive klarshnet nok, for at see GUD uden Skygge. Kættelig siger vor Børne-Lærdom: GUD var ikke GUD, dersom han af vor Fornuft kunde beskrives. Det klareste Lys skænker os den hellige Skrift. Den belærer os moderlig; men ogsaa giennem Billedsprog ogsaa giennem Skygger. Og saa den leeder os hen at beskue GUD i Naturen, GUD i hans

hans Gierninger. Ogsaa der vedste jeg ikke hvor jeg
 skulde staae, uden at see GUD giennem blide talende
 Skygger. Seer jeg op over mig, saa fortælle Himlene
 Guds Ære, og Firmamentet taler om hans Hæn-
 ders Gierning. Seer jeg ned for mig, saa Klæder
 GUD det Græs, som i Dag staaer, og i Mor-
 gen tørrer. Svævede jeg over Oceanet mellem Him-
 mel og Hav, maatte jeg sige GUD til Ære med David:
 Han hvælver sine Sale i Dybet, han gaar paa
 Veyrets Vinger. Maaskee i det meest glimrende
 Selskab, hvor kostbar Kunst kappes om at forkynde os
 igiennem smagfulde Prydelser fæstlig Glæde, maaskee
 der vilde man allermindst opdage Skygger, hvorigien-
 nem at tænke sig GUD. Ofte, ret ofte var det saa; kan
 ikke i et Selskab, som dette, i en Anledning, som den-
 ne. Min Tanke, om ikke mit Øne, opdager her Skyg-
 ger, de skønneste, de meest levende, hvormed nogen-
 finde Natur kan forsyne. Her er, meener jeg, en
 Mands Kraft sat i fuld Bevægelse, og i sin Virksomhed
 mangfoldig. Men denne Kraft kalder jeg Kierlig-
 hed. Hvor skulde jeg kaste Ønet her, uden at see
 en Barm, hvor den brænder? Og just dette, at Euer-
 ne have forskiellig Farve, fuldbender for min Tanke Bil-
 ledets høitidelige Skønhed. Et ungt elskværdigt Bru-
 depar — skulde der ikke være JLD? Evende omme Mo-
 dre — skulde der ikke Hierter brænde? En vennesalig
 Døding i Lavet — skulde ikke Fader-Kierlighed der staae
 i gyllden Due? Og et Selskab af deeltagende Venner og
 Slægtninge — skulde ingen Varme opløse deres Hier-
 ter? Jo, jeg er vis i min Sag; Jeg griber Penselen
 med tillidsfuld Haand. Farve skal jeg ikke mangle.
 Var jeg kun saa vist en Bezaleel, saa vilde jeg male
 min GUD i disse Skygger, og vælge Olie til Farver-
 ne af 1 Joh. 4, 8; Der læser jeg disse Ord: Zoo som
 ikke elsker, kiender ikke GUD; thi GUD er Kier-
 lighed. Her vil jeg forsøge at afbilde

GUD i menneskelig Kierligheds Skygger.

1) Naar min Ollie blive flydende; Det er: Textens sande Meening udviklet, førend jeg blandes deri Kierligheds Farver. Ordene ere vel, uden all min Forklaring, klar og reen og hellig Ollie; Men Katsindighed turde dog Synden have lastet sine døde Glæder ned i den, og saa malet, og saa givet os, ikke en GUD i værdige Skygger, men en GUD i et foragtelige Mærke, vanaar ved dyriske Dysters sværende Anstreg. Hvilket Udtryk! Hoor høyt! hoor skient! og hoor sandt uilige: GUD er Kierlighed. Men dog er det ingen fuldstændig Beskrivelse. Den maatte da kunde omsættes; Det kan den ikke. Vi kunde ikke sige: Kierlighed er Gud; Saa siger hedenske Fabelløve; Vi agte ikke at sige den det efter. Vi ansee Ordene som en Grundfærning, mod hvilken intet stridende bør bekræftes om GUD. Og dog taler Apostelen ligesaa menneskeligt her, som naar Skriften paa andre Steder nævner Guds Bredde, Fortørnelse, Had. Og saa Kierlighed, saadan, som vi føle den, er en Evidenskab, men GUD kan ingen have, kan ikke liide; Men GUD maane nedlade sig til os, og vi have os op til ham igiennem menneskelig Tankes Billedsprog. Vi udtrykke os derfor ligesaa Kristnæssig, ligesaa sagnæssig, naar vi sige: GUD er fortørnet, GUD hader; Som naar vi sige: GUD er tilfreds, GUD elsker; Kun synes Textens Udtryk at ville denne Forskiel: Vi kunde kalde GUD Kierlighed, men aldrig Had, aldrig Bredde. Naar vi derfor tillægge GUD disse Ginds Opbrusninger, som vi kalde Bredde eller Had, maatte vi altid tænke os den Kierlighed underordnede, af Kierlighed bestyrede; Jamcere: af Kierlighed udflydende. Vi modsiges os derfor ikke: Du seer, min Ven! fornuftig elskende Faders Børn vanaarige; endog mod dig selv ere de det. Du seer det, forspræges ikke, og, det er Børneværk, tænkes

du; Men Faderen seer det, og fortørnes, just fordie
 han elsker dem, just fordie han, alvorligere end du,
 vil deres større Fuldkommenhed, deres bedre Dannelsse.
 Saaledes underordne vi alle disse Tanker: GUD hader
 Laster, fortørnes over Synd, under denne eene store:
 GUD er Kierlighed. O! gylde Valgsprog! Gid
 jeg kunde indskrive det dybt i alles, dybt i mit eget Hjer-
 te! Men ach! min svage Troe synner det ikke altid i
 Faderens Bestyrelse her neden! Ja! hvor Frugtbarhed
 bedækker Jorden, hvor Velsignelse strømmer op af Ha-
 vet, hvor Fred gjør Riger blomstrende, og Stæder
 store, og Huuse glade; der læser jeg med fulde Bog-
 staver: GUD er Kierlighed. Men naar Hunger
 plager, naar Pest dræber, naar Krig lægger Land øde
 og Byer i Aske, og raske Sønner i Gravens; da kan
 jeg ikke see; Held mig, om jeg kan troe, at den GUD,
 som styrer alt dette, dog er Kierlighed; Eller i det
 Smaae: Naar beste Snytte nedrives under vakre Huu-
 se, naar usorglemmelig Familie-Fader bortrykkes fra
 Enkens blødende Darm og halv opdragne Børne-Flok;
 da seer jeg ikke, da vilde jeg gierne troe det, som er i
 sig selv sandt: At GUD endogsaa her er Kierlighed.
 Troe det, bør jeg; men see det, faaer jeg ikke, førend
 dette og meere opklares bag Ewighedens Forhæng, før-
 end det Heeles fuldendte Huusholdning beviiser mig:
 at han gjorde det vel altsammen. Men Grund-
 sætningen, at GUD er Kierlighed, anbringes her
 fornemmelig som Beviis for en anden, denne nemlig:
 Zoo som ikke elsker, kiender ikke GUD. Her
 maatte jeg atter bortviise Forsængeligheds slaneburne
 Skygger fra denne Hjertets Helligdom. Man maatte
 ikke vende mig Særningen om, og sige: Enhver, naar
 han kun elsker, kiender GUD. Men! Solens Tilbe-
 dere, og de, som kalde Naturen GUD, og udyrkede
 Bilde, som neppe have tænkt sig et højest Væsen, mon
 de ikke ogsaa elske? Men kiende de GUD? : : : Bel-

Insklingen maatte forgiæves sige mig: Jeg elsker ogsaa. Alt det som er skiant, elsker jeg, og jeg hader ingen, uden den, som ikke staaer mig i Veien paa mine sandfæltige Enslers Bane. Nej, min Ven! det du kalder at elske, er kun at give efter for en Magt, du ikke kan imodstaae: kun at følge den Strøm, som driver dig og hvorhen du drives af den. Din Kierlighed kommer ikke engang under Sædelærens Rubrikke, og endnu mindre under Religionens. Det næst foregaaende af Tertens Ord viiser, at Johannes taler om den almindelige Kierlighed til Næsten; og Terten selv: at han tænker sig en pharisaisk Slægt, som, uden denne Kierlighed, gjorde Præstend paa at kiende GUD. Nej! der er intet om, siger han: Den, som ikke elsker, kiender ikke GUD: Han maatte ogsaa være skitsklog og fast i Betsindelsen, han maatte sætte Hæder i sitrige Andagts: Øvelser, adlyde Lovene, være streng i Sæder; ja vel nu og da gjøre en eller anden virkelig Kierligheds Gjerning. Er Ilden paa Arnestødet slukt, hersker Kulde derinde, elsker han ikke, saa kiender han ikke GUD; thi GUD er Kierlighed. Af denne Tertens sande Mæning flyder nu Modførelsen, som forsyner mig med brugbare Skygger; denne nemlig: Naar du ret vil tænke dig Guddommens Sindelag mod det Heele, finder du aldrig et fuldkomnere Billede, end naar du sammenligner det med dit eget Sindelag i det Øjeblik, da du føler selv Kierligheds Magt veldædig over dit Hjerte. See her, Andægtige! her har jeg mine Farver i det Keene; Nu er min Dulle flydende. Nu

2) Forsøger jeg at male GUD. Broders Kierlighed nævner jeg først, eller høer den Mand, som føler Broderskabets Baand mellem sig og sin Næste. Sandt nok, denne Følelse er ikke altid den glade; Du seer Møje og Kummer og Nød, og føler din Arm for tort til at lætte Byrderne. Det gnaver dig om Hjerte

set. Din Følelse er Sorg; Men ogsaa i den skaber
du dig et Begreb om Gud. Gud er Kierlighed,
tænker du, og liider han skient ikke, som jeg nu; saa
forklarer jeg mig dog best af denne min Medlidenheds
Smerte disse søde Utrykke: at Guds Indvolde
lyde i ham af Miskundhed: at han er rig paa
Barmhertighed: at vi have ikke en ypperste
Præst, som ikke kan have Medlidenhed med vo-
re Skrøbeligheder, o. s. v. Gud har altsaa aldrig
Velbehag i Menneskers Plage, og at han ikke altid af-
vender den, skönt han altid kan, hører til det Urand-
sagelige i hans alvise Bestyrelse, hvilket, som sagt
er, Dagen skal gjøre klart. Eller jeg vantrives blande
dem, som omringe mig, og det jo meere jeg elsker dem,
naar jeg saae dem forgiftede af fordærvede Sæder,
naar jeg hørde fra den ellers elskværdigste Ungdoms
Trækthed og raaden Snak, og Religions Spot, som
Glædens Løsen, naar jeg ikke kunde vise til Rette, ikke
turde give den Nidkerheds Ild Lust, som fortærede
min Siel desto meere, jo meere de vare mig elskelige
alle; da forklarede jeg mig best disse Ord af den Gud,
som er Kierlighed: Saa sandt som jeg lever, jeg
vil ingen Synders Død, men at han skal om-
vende sig og leve. Eller lad mig besjæle Kierlighed,
hvor den er lykkelig. Hist gaar den veldædige Rige
hen i Stridhed, og glæder den Trængende, glæder selv,
end den han har glædet. Her vækker han en skivt
Haand til en Vin, som sukker i Landom, og lægger u-
oploseligt Baand paa et taknemmeligt Hierte, og gaaer
bore, saa tilfreds med sig selv og sin Handling, som
Gud maae være det, naar han oplader sin runde
og milde Haand, og mætter alt det som lever
med Velsignelse. Møde jeg de saa Rige, som saa
elske, paa saadan deres Ben; jeg vilde sige: I ere
Guder paa Jorden. Eller et Selskab, som dette,
hvor Benner deeltage i Benners Glæde, som var det
deres

heres egen, hvor den, som elskede Huuset og bragte med sig nogen sin egen Kummer, blev i Stand til at glemme den, i Stand til at udfolde sit Hierte, for at modtage Glæden, som Rosen sine Blade, for at befugtes af Morgenens Dugg. GUD er Kierlighed, tænker han; Skyldfri Glæde fra et lykkeligt Broderkab maae behage ham, maae opstige, som en vellugtende Taal-Offeres Røg til hans Throne, og den, som ikke kan blive glad i Benners Glæde, elsker ikke; men den, som ikke elsker, Kiender ikke GUD; thi GUD er Kierlighed. Men tør jeg nu dernæst nævne den meest belønnende af all Kierlighed, den man ellers kalder Elskov? Grundom, jeg tilstaaer det, blander sig i denne Sue en Røg, som gjør den uværdig til at afbilde mig GUD. Grundom er den kun en blot og hastig forsvindende Opbrusning af dyrist Sandselighed. Grundom — Ja — men ikke altid. Vel er den aldrig saa gandske Mand, som vi finde den i Digteres Idealer; Men jeg troer mig ikke berettiget til at dadle alt det Sandselige i den. Kierlighed er af GUD, siger Johannes, og denne, som den ældste, maae derfor ogsaa være det. Selv bygde GUD den første Qvinde af et finere Stof end Manden, og klædte han Rosen og Lillier med buntet Skienhed, for at skienke Mennesket skyldfri Øyens Lust; saa har han vel ikke uden Hensigt udbredet over det qvindelige Legeme saa meget tiltrækkende. Det gjør, det maae gjøre, ja jeg tør sige, det var Skaberens Plan, at det skulde gjøre Indtryk. Naar nu dertil kommer Tænkemaadens, Sindelavets, Mandens Genighed, naar saa avende, begge unge, begge elskværdige, begge efter frit Valg, give hverandre første Gang Haand og Hierte; da indstrømmer i dette Øneblil paa de Foreenede en Følelse, som med inset Billede i Naturen lader sig betegne, som synes være en Udskydelse fra det store Væsen, vi kalde GUD, fra den GUD, Johannes kal-

der Kierlighed. Om de da saae midt i et Paradies,
hvor Skion Natur havde opstillet til Skue alle sine Tryk-
kerier, de saae dem ikke. Om listige Toners sammens-
stemmende Bellyst strømmede ind paa deres Orne, de
hørde dem ikke. Om de stode midt under accrocerau-
niske Klipper, de fandt dem ikke truendes. De sølede
kun sig selv; eller rettere: tabte sig ogsaa selv og alt i
Kierlighedens ubeskrivelige Følelse. Da sandsede vel in-
gen af dem at opsende nogen eeneste Tanke til GUD;
Men siden, naar Luen holde op at brage, naar den
kun brandte klar og reen og stille, kunde de kaste et
Blik tilbage, og tænke: Saa god er GUD, han gav
os dette Gode. Den Funke, som da faldt ned og an-
tændte vore Hjertier, var nedstigende fra Lyse-
nes Fader. Igiennem denne vor egen hellige Ild
Kimte vi ind til den Guddoms Røsen, om hvilken Jo-
hannes: GUD er Kierlighed. Men jeg kiender en
Kierlighed paa Jorden, endnu stærkere til at male
GUD, end den mellem Mand og Qvinde. Det er den
hos Forældre til Børn. Egte Kierlighed er
sin egen Belønning. Den giver og tager i samme
Øjeblik, antænder og antændes. Men denne elsker
strax uden Belønning, giver længe, uden at tage,
meddeeler, uden at nyde, og uden dog at udømmes.
Den strækker sig ikke, som him, ud til Siderne mod
det Fuldkomne, eller Indtagende, som drager os til
sig. Men! den stiger ned, for ligesom at opgrave selv
af Jorden de dybt liggende Rødder, som siden skulde
fænge Ild, den maae selv giøre elskværdigt, hvad den
skal elske. Forældres Kierlighed bestaaer i en utrolig
ærlig Villie til at meddeele Børnene alt det Gode, de
selv have og Børnene kunde modtage. Fornuftig Saa-
der vil derfor stedse Børnenes større Fuldkommenhed,
bedre Dannelsse. Han seer deres Fønl, naar ingen
anden seer dem, straffer, uden at være vred, eller blis-
ser vred i det høieste, men uden at hade. Kierlig-
heds

heds Glød ligger der endnu lys levende i det faderlige
 Hjerter. Det aabner sig strax, saa snart endog gien-
 skridig Søn vender tilbage. Og der forklarede sig best
 denne Tert: Som en Fader forbarmer sig over
 sine Børn, saa forbarmer og Herren sig over
 dem, som ham frygte. Dog, denne Kierlighed
 belønnes ogsaa stundom, skient, som oftest, silde,
 skient den altid bliver ved at give saa længe den har,
 hvoraf. Naar Opdragelsen lykkes, naar Sønner
 moednes til hæderlig Daad; Naar deres Moes af
 Fremmedes Munde kaldet Fader: Dret, og især naar
 de vælge Brud med Forældres fulde Biesfald; Da bli-
 ver Oldingen ung i den haabefulde Søn. Saa var
 jeg ogsaa, tænker han, i min favreste Alder, saa glad
 og froe, saa stærk og virksom. Saa stod ogsaa jeg
 paa min Hæders Dag, saa slog mit Hjerter mod min
 Siels Udkaarne. Nu skal min Søn forplante mit
 Navn. Gud giver ham en Brud, han kan elske,
 han giver mig en Datter, jeg kan have kjer. Nye
 Glædes Dille finder ind i det gamle Hjerter. Nu, nu
 forstaaer jeg det, at Gud er Kierlighed; Saa el-
 sker han alle sine Børn, saa glad er han, naar de
 dannes og vore til hans Villies Velbehag. Nej! den
 som ikke elsker, kender ikke Gud, og den, som er
 kold ved sine Børns Glæde og Enkle, elsker ikke.
 Men end Modrene da? I deres Hjerter er
 Kierlighed allermeest guddommelig. De elske allere-
 de med ubeskrivelig Ild den spæde, nyfødde Slut,
 som kun har forarsaget dem Smerte, som endnu in-
 gen Skuffværdighed har udvillet, ingen Gienkierlighed
 kan ytre, ingen Taknemmelighed beviise. Modre!
 Læs da i Eders egne Hjerter, og forstaaer den helli-
 ge Skrive, eller føler disse Ord af Guds Finger, skrev-
 ne med Ild-Bogstaver i Eders egen Barm: Gud
 er Kierlighed. Ja, saa elskede Gud Verden,
 Verden, ligesaa hielpeløs til Saliggjørelse, som den-

ne spæde Glut. Saa elskede Gud Verden, Verden, ligesaa lide fortient til hans Kierlighed, som dette Noer til Eders. Saa elskede; Dog nej, han elskede uendelig meere; Han har selv sagt: Kan og en Moder forglemme sit diende Barn, at hun ikke skulde forbarme sig over sit Lives Søn; ja, om hun end kunde, saa skal jeg dog ikke forglemme dig. See! jeg har regnet dig i begge mine Hænder. Men brænder da Guds Kierlighed endog langt over Moderens. Seer æmmeeste Moder, endog igiennem sin egen Felelses ætheriske Ild, endnu kun Gud i Skyggen, saa kunde jeg ikke, var jeg end Bezaleel, male meere; Saa er der ingen Farve tilovers i den heele Natur; Saa maae jeg kaste den afmægtige Pansel bort, og læse den gamle Psalme: O søde Gud! din Kierlighed, Den haver ingen Lige, Min Siel, min Mund, min Tunge veed Den aldrig at udsiige.

J evende Brude. Paretts værdige Modre! Til Eder vender jeg min Tale; I føle best, hvad jeg har sagt, og meere, end jeg forstod at siige. I elske dette Par, I elske den Kierlighed, hvors med De elske hverandre; Men Gud elsker Eder og dem og os alle uendelig meere; thi Gud er Kierlighed. Men dette, hvor indbydende for Eders brændende Bønner, til med dem at lægge Børnene i hans Fader-Arme, at han vil tage dem i Favn og velsigne dem. I giere nu et for Eder Begge saare haabefulde Grandebrytte. I Huusets Moders Navn overantvordet jeg hendes eeneste Datter til Brudgommens Moder, og forandrer til min Hensigt Pauli Ord til Philemon om Onesimus: Annam hende, det er mit eget Sierte, Phil: 12 v. For Resten bør jeg ikke udbrede mig i Dag til Brudens Moder, skisnt jeg troer, Moder-Kierlighed er der saa om og brændende, som den nogenstinde var det i qvindelig Barm; Men

Men jeg bør tie, just fordie jeg ogsaa selv har en Kier
Datter i dette Huus, mod hvilken hun er saa bliid og
forekommende Moder, som hun helst kan ønske sin
egen Datter at finde den, hvorhen hun kommer. Og
Du, min gamle virkelige Ven, Brudgommens
Bedagede Fader! noget nær den Lykkeligste blandt
de Fædre, jeg nu kiender. Velsignet med Formue —
dog, dette var lidet, om du ikke selv var glad i den,
og fandt Glæde i, med den, at gjøre andre glade.
Velsignet i Egestab med troefast Hustrue, hvis ufor-
trødne Pleje vi mindst kunde undvære, jo længere vi
leve, og med hvilken det er saa sødt at deele Børne-
Glæder; Ja, med Børne-Glæder velsignet, o!
hvor rigelig! Du mistede en dyrebær Datter; GUD
gav dig igjen tvende. Du oplever, at see dem i raske
Sønners Arme, og at see disse Sønner allerede blandt
Medborgere som Hædersmand. Jeg føler mig ind i
den Familie-Glæde, ind i den Fader-Kierlighed; thi
ogjaa jeg veed, at Du elsker ikke med Ord, ey heller
med Tunge, men med Gierninger og i Sandhed.
Men tag dette Embeds Ord i Dag fra din Broder:
Gior et Knæfald i dit Hierte for alle Tings Fader,
og dette vare din Siels Loosang: GUD er Kierlig-
hed. Og nu, I Kiære To! For Eder brænde alle
disse Luer, skiont I meest føler Eders egen; Men og-
saa den har jeg vildet leede op til all Gudheds Rildes-
veld, op til GUD; thi GUD er Kierlighed. Vels-
ædle Hr. Brudgom! De skionner, hvad GUD gav
Dem frem for saa mange; Mangen en, lykkelig, som
De, i sit Hiertets Valg, bønede dog ned paa Brude-
Skammel bævende Knæ, fordie han endnu ikke vedste,
hvor det Huus stod, som han skulde kalde sit, hvor den
Ven laae, paa hvilken uden Kummer at finde Brød,
eller fordie han alt for tidlig blev faderløs, da han end-
nu ikke havde sat fast God ned paa nogen tryg Bane.
De tænker paa saadanne og paa Dem selv, og paa ham,
fra

fra hvilken alt dette Gode, og Deres taknemmelige
Hierte siger: GUD er Kierlighed. Betædle
B r u d , lykkelige Pige! Det var altsaa Dem be-
skæret at foranledige den første ret glade Fæst i dette
Huus, og at bortjage hver Snygge af smertefuld Er-
indring om et Eys, som brændte her til manges Glæ-
de, og slukkedes, ach! alt for tidlig. Det var Dem
beskæret, at oprette Tabet af en elskværdig og eeneste
Datter i det Huus, hvorthen De kommer. Derfor,
naar De nu med haabefuld Brudgom træder ind over
dette Huusens Dørtærskel, vil Deres Skyldfrie og aaba-
ne Hierte møde Brudgommens gamle og Deres nye
Forældre med denne Hilsen: Velsigner mig, jeg
er ogsaa Eders Datter! Men er det sande, at
Eblet falder ikke langt fra sin Stamme, saa behøver
De kun at slægte paa Fader og Moder, for at finde
aaften Afgang til alle Godes Hierte. Saa nyder da
begge i gjensidig Kierlighed Livets beste Gode, elsker
hverandre, som paa denne Dag; thi hvad var ellers
kosteligt Huus? hvad ellers all Formue og det heele
Udvoertes, som Verden kalder Lykke? Men, siger Sa-
lomon: Dersom nogen vilde give alt sit Huus
Gode for Kierlighed, man vilde dog aldeeles
foragte ham. Men Kierlighed er af GUD; Mø-
dre, Fader, Beslagrede, Venner, tilbøder ham med
mig, at han lægger sin Fader-Haand paa disse Hjer-
ter, og binder dem til eet, og velsigner saa Deres Ud-
gang og Indgang! Derom bede vi alle i vor HERRES
JESU Navn, og vor HERRES JESU Christi og vor
Fader skal høre os; thi GUD er Kierlighed. Amen.

Paa begge Sider af Brude-Parret havde Brudens Moder sat, hvad hun ogsaa paa denne Dag gav dem: En Urne af Porcellain i hvert Vindue, hvori vare nedlagde lugtende Roser, og paa hvilke i Porcellainet vare anbragte: en Forglem mig ey, og disse følgende Vers:

Paa den eene
Jan Roccolaisen.

Sag dette Vant paa Moder-Kierlighed;
Hun Rosen frisk i Urnen lægger ned,
At den med Bellugt skal dit Huns opfylde.
Sin Datter ung og from hun skænker Dig,
I mange Aar med Pigen lykkelig,
Du skal en Moders Grav sin Urne skylde.

Paa den anden
Christine Erichsen.

I Brudeseeng saa mangen Rose doer;
Men Dydens Salt man kun paa Rosen strøer,
Og Farvens Tab Uddunstningen erstatter.
Vox Stamme-Navn, og bliv din Brudgom tier
Og Pligter troe, og glem ey, hvem Du er:
Af Thomas Erichsen den sande Datter.

